ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Ὑγειονομικός Σταθμός Βιάννου	22205
Ἰατρεῖο Ἀγροτικό Πεύκου	31377
Χωροφυλακή Ὑποδιοίκηση Βιάννου	22206
Χωροφυλακή Σταθμός Πεύκου	31376
Γυμνάσιο Βιάννου	22230
Ἀγρονομεῖο Βιάννου	22006
Εἰρηνοδικεῖο	22211
Συνεταιρισμός Βιάννου (Γραφεῖα)	22226
Συνεταιρισμός Βιάννου (Ἐλαιουργεῖον)	22136
Ο.Τ.Ε. (βλάβαι)	12
Ο.Τ.Ε. (πληροφορίες)	22215
Ἑλληνικά Ταχυδρομεῖα	22203
Κτηνιατρεῖο	22090
ΑΓΟΡΑΙΑ	
Πετράκης Χαρ. — Βιάννος	22051
Ζαϊμάκης Θεόφιλος — Βιάννος	22404
Θεοδοσάκης Γεώργιος — Πεῦκος	31437
Καρτσάκης Ἐμμανουήλ — Λουτράκι	22103
Λασηθιωτάκης Γ. — Βιάννος	22355
Χατζάκης Ἰωάννης — Ἅγιος Βασίλειος	31301
Γαλανάκης Μιχ. — Χόνδρος	22101
Ψαρολογάκης Κων. — Χόνδρος	22109
Σοφοκλῆς Παπαδάκης —Καλάμι	31275
Ἰωάννης Κονσολάκης — Ἀμιρὰ	31420

(Γιά ὑπεραστικά: 0895)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ:

Η κ. Μελτίνη σύζυγ. Θεοφύλακτου Ψαρολογάκη γέννησε αγόρι.

Η κ. Χρυσαυγή Εμμ. Μουζουράκη γέννησε αγόρι.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
ΣΤΗ ΒΙΑΝΝΟ:

Αντιγόνη Ι. Μπιτσακάκη και Εμμ. Γ. Μακριδάκης από τόν Κρουσώνα.

Συμεών Μπιτσακάκης καί Ρένα Κεφαλάκη από τό Νεοχώρι.

ΓΑΜΟΙ:
ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ:

Εμμ. Κασωτάκης και Αιμιλία Π. Μιχελινάκη.

ΘΑΝΑΤΟΙ
ΣΤΗ ΒΙΑΝΝΟ:

Ειρήνη Εμμ. Νεραντζάκη
Αναστασία Κουσκουμπεκάκη.

ΣΤΟ ΚΑΛΑΜΙ:

παπα — Γρηγόρης Επιτροπάκης

ΔΩΡΕΕΣ

Ο κ. Ιωάννης Σπανάκης, στρατιωτικός, μάς έστειλε από τό Κιλκίς 1.000 δρχ. γιά τό Φιλόπτωχο Ταμείο Βιάννου.

Παρακαλείται ο ταμίας του γιά τήν παραλαβή τους.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ
Ταξίαρχος

Πέθανε καὶ κηδεύτηκε στὴν Ἀθήνα τὸν περασμένο μῆνα ὁ Ταξίαρχος Δημήτριος Μανουσάκης, ὁ πολυαγαπημένος ἀξιωματικὸς καὶ γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς συνεπαρχιῶτες μὲ τὸ ὄνομα «Καραμπουζουκλῆς».

Τὴν κηδεία του παρακολούθησε ἡ γυναίκα του Ἑλένη, ὁ γιός του γιατρὸς Νίκος, οἱ στενοὶ συγγενεῖς Εἰρήνη καὶ Ἀπόστολος Τσαγκατάκης, Ἐμμαν. καὶ Μαρία Χαμηλάκη, Δέσποινα καὶ Γεώργιος Παπαδοπούλης, τὰ ἐγγόνια του, πολλοὶ συνεπαρχιῶτες ποὺ μένουν στὴν Ἀθήνα καὶ ἀρκετοὶ γνωστοὶ καὶ φίλοι.

Ἐπικήδεια ὁμιλία ἀπὸ μέρους τοῦ Παραρτήματος τῆς Ἑνώσεως Ἀποστρ. Ἀξ)κῶν Ἡρακλείου — Λασιθίου, ἔκανε ὁ πρόεδρος κ. Ἐμμ. Χαμηλάκης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὴν ζωή, τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς ἀρετές τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀξέχαστος Μανουσάκης γεννήθηκε στὴν Κ. Σύμη τὸ 1896 καὶ μεγάλωσε στὴ Σύμη. Στρατεύθηκε καὶ ὑπηρέτησε στίς τάξεις τοῦ στρατοῦ 25 χρόνια. Πῆρε μέρος σ' ὅλους τοὺς πολέμους τοῦ αἰῶνα μας τοὺς Βαλκανικούς, στὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα στὴν Κριμαία, στὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, στὴν Ἀλβανία. Προήχθη πολλὲς φορὲς ἐπὶ ἀνδραγαθία καὶ τιμήθηκε γιὰ διακεκριμένες πράξεις. Τραυματίσθηκε στὴν μάχη τῆς Δοϊράνης τῆς Κιουτάχειας καὶ τελικὰ στὸ ὄρος Μοράβα τῆς Ἀλβανίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τεθεῖ σέ πολεμικὴ διαθεσιμότητα.

Στὸ διάστημα τῆς Γερμανοϊταλικῆς κατοχῆς, παρὰ τὴν ἀναπηρία του, πῆρε μέρος στὴν ἐθνικὴ ἀντίσταση καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς ἐπαρχίας μας, τὸν Γεώργ.ο Τ. Παπαμαστοράκη, στρατιωτικὸ γιατρό, τὸ Νικ. Λουλάκη, μοίραρχο καὶ τὸν Γιάννη Κοντάκη, λοχαγό, ἠγεῖται μονάδας τοῦ ΕΛΑΣ στὴν καταδίωξη τῶν Γερμανῶν μέχρι τὰ Χανιά.

Ἡγετικὴ φυσιογνωμία ὁ Μανουσάκης μὲ ἀρκετὰ προσόντα ἦταν ἀγαπητὸς στοὺς ὑφισταμένους του ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες καὶ πολὺ τὸν ἐκτιμοῦσαν οἱ προϊστάμενοί του. Μὲ τὰ δημοκρατικὰ φρονήματα ποὺ εἶχε πῆρε μέρος στὸ Κίνημα τοῦ 1935, διώχτηκε καὶ πέρασε ἀπὸ στρατοδικεῖο. Καὶ στὸν κοινωνικὸ τομέα ὁ Μανουσάκης διακρίθηκε πολύ. Μεγάλο μέρος τῶν χρημάτων του διέθετε γιὰ τὴν ἐνίσχυση πτωχῶν, ἀρρώστων καὶ σπουδαστῶν, Ἀνακαίνισε ἐκκλησίες καὶ ἔκτισε τὸν Ἅγιο Νεκτάριο σὲ λόφο μεταξὺ Πεύκου καὶ Σύμης, ποὺ δεσπόζει σέ ὅλη τὴν περιοχή. Ἂς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη του.

Γητειές

Γιά τήν ἀσθένεια τῶν ματιῶν, τό λεγόμενο ΡΙΜΑ

Ὡς εἴμαστε τρεῖς ἀδερφοὶ κι ἄλλοι ἀδερφοὶ δέν ἦσαν, Ἀϊ — Γιάννης, Ἀι — Πέτρος κι Ἀι — Παντελεήμονας.

Παίρνομε τὰ σκεπάρνια μας τὰ χρυσοσκέπαρνά μας, πᾶμε στὰ ὄρη, στὰ βουνά, νὰ κόψομε τρία δεντρὰ, τὸν πεῦκο, τὸ λεῦκο καὶ τὸ, ἀγριοκυπάρισσο, νὰ κάμομε τσ' Ἁγιᾶς Φωτιᾶς ἀνώφιλο καὶ τσῆ Παναγιᾶς κατώφιλο. Ἐβάρηκε ὁ καλύτερός μας στ' ἀμάτι καὶ κλαίει καὶ θρηνᾶται, τοῦ Θεοῦ παραπονᾶται. Ὁ Χριστὸς ἐπέρασε:

— Τί ἔχεις καὶ θρηνᾶσαι, τοῦ Θεοῦ παραπονᾶσαι; Μήν ὀρφανὸ ἐδεἰρετε, χήρα μὴν ἐσκοτώσετε; Παντρεμένη ἐξύμωσε, φτωχοῦ ψωμὶ δέν ἥδωσε;

— Ὄχι, ἀφέντη μου Χριστέ μου κι Ἀι — Γιάννη Πρόδρομέ μου. Τὰ κρυφὰ ξέρεις καὶ τὰ φανερὰ δέν ξέρεις; Κοντὸ καὶ δέν ἐβρέθηκε ἄνθρωπος βαφτισμένος, μυρωμένος, τοῦ Θεοῦ παραδομένος, νὰ πιάσει ἀσήμι ἢ χρυσάφι ἢ τρεῖς κοντύλους ράπη, νὰ γητέψει τὸ λάρι καὶ τὸ ρίμα, νὰ τὰ ρίξει στὸν ποταμὸ κι ὁ ποταμὸς στὸ κῦμα καὶ τὸ κῦμα νὰ τὰ ρίξει στὰ νέφη, καὶ τὰ νέφη νὰ σχιστοῦν, νὰ βγάλουν ἀγγέλους κι ἀρχαγγέλους. Κι οἱ ἄγγελοι — ἀρχάγγελοι νὰ τὰ ρίξουν στὰ βουνά, ποὺ δέν κράζουν τὰ πουλιὰ, δέν παίζει σημαντῆρι κι ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη γειτόνισσα προζύμι δέν δανείζει. Ἅγιε Παντελεήμονα, πρῶτε γιατρὲ τοῦ κόσμου, ὅπου για τρεύεις τίς πληγὲς καὶ διασκορπᾶς τούς πόνους, βοήθησε καὶ γιάτρεψε τὸ λάρι καὶ τὸ ρίμα καὶ ρίξε το στὸν ποταμὸ κι ὁ ποταμὸς στὸ κῦμα.

ΕΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Ἀφήγηση Ἄννας Δ. Συμβουλάκη (Ἄνω Βιάννος)

ΒΙΑΝΝΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τοῦ Δημήτρη Χαρ. Κουφαλιτάκη

(Τά ανέκδοτα πού ακολουθούν μάς είχε στείλει ο Δημ. Χ. Κουφαλιτάκης πρίν πεθάνει. Από έλλειψη χώρου δέν τά είχαμε δημοσιεύσει τότε. Τά καταχωρούμε σήμερα στίς στήλες τών Β.Ν. στή μνήμη τού αγαπητού συνεπαρχιώτη).

Ἐργατικὸς καὶ φιλήσυχος ἄνθρωπος ὁ Βιαννίτης, πολυάσχολος καὶ γεμάτος πνεῦμα, λύνει τὰ προβλήματά του κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τοῦ γεροπλάτανου. Ἐκεῖ ἀπολαμβάνει τὸν καφὲ του καὶ ἀνάλογα μὲ τίς πολιτικὲς του πεποιθήσεις ἀνεβάζει καὶ κατεβάζει κυβερνήσεις ντόπιες καὶ ξένες.

Χαρακτηριστικὸ του γνώρισμα εἶναι τὸ σκῶμμα, χωρίς καμιὰ ὑστεροβουλία καὶ καμιὰ πρόθεση ὁ Βιαννίτης σκορπᾶ τὸ σκωπτικὸ του πνεῦμα σ' ὅλο τὸ χωριό. Τὰ σκωπτικὰ ἐπίθετα «παρατσοῦκλια ἢ παρανόμια» ὅπως τὰ λένε στὴ Βιάννο, ἔχουν τόση ἐπιτυχία ποὺ πολλὲς φορὲς παραμερίζουν τὸ πραγματικὸ ἐπίθετο.

Πρὶν λίγα χρόνια εἶχα κατεβεῖ στὴ Βιάννο καὶ συγκεκριμένα στὸν Κερατόκαμπο στὸ σπίτι τοῦ ἀδερφοῦ μου. Ἕνα πρωινὸ λοιπόν, ὅπως θυμᾶμαι, ἐκεῖ ποὺ καθόμουνα κι ἀγνάντευα τὸ Λιβυκό, ἦρθε κάποιος καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ παραγγελιὰ ὅπως μοῦ εἶπε.

— Κόπιασε μέσα, κουμπάρε, τοῦ φώναξα, κι ἐκεῖνος μπαίνοντας μὲ ρώτησε.

— Ντὰ ποιός εἶσαι τουλόγου σου;

— Ἀδερφός του εἶμαι.

— Μὲ τὸ καλό. Κι ἐγὼ Βιαννίτης εἶμαι, μὰ δὲ σέ γνωρίζω.

— Οὔτε κι ἐγὼ σέ ξέρω. Ποιανοῦ εἶσαι;

— Τοῦ Γιάννη τοῦ Παπαγιαννάκη εἶμαι, μὰ ἔχω παντρευτεῖ ἀπὸ τὸ Χόντρο καὶ κάθομαι ἐπαδὰ κάτω.

Προσπάθησα νὰ βρῶ τὸν κλάδο τοῦ γενεαλογικοῦ του δέντρου, μὰ δέν τὰ κατάφερα. Ὁ κουμπάρος τὸ πρόσεξε καὶ προσπάθησε νὰ μὲ βγάλει ἀπὸ τό ἀδιέξοδο, μὰ σὰν εἶδε πὼς δέν μποροῦσε νὰ τὰ κατα

★ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

ΠΕΝΘΗ

ΜΙΧ. Γ. ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΣ

Πέθανε τόν περασμένο μήνα στό Ηράκλειο ο Μιχάλης Αγγουράκης. Γεννήθηκε στήν Κ. Βιάννο τό 1904.

Πολύ νωρίς εγκαταστάθηκε στό Ηράκλειο και ασχολήθηκε αρκετά χρόνια μέ τό εμπόριο. Συνδέθηκε κι αγαπήθηκε απ' όλοτόν εμπορικό κόσμο και τήν κοινωνία τού Ηρακλείου, γι' αυτό και η συμμετοχή στήν κηδεία του ήταν πολύ μεγάλη.

Ήρεμος, μέ γαλήνια μορφή και πρόσχαρη έκφραση στόν καθένα πού τόν πλησίαζε γινόταν πολύ αγαπητός στό περιβάλλον του.

Έφυγε, αφού είδε τά παιδιά του καλά τακτοποιημένα, μέ μόνο παράπονο τόν πρόωρο χαμό τού γιού του Γιώργου. Άς είναι αιώνια η μνήμη του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΑΤΣΑΡΑΚΗΣ

Ο Ιωάννης Γ. Κατσαράκης, Γυμνασιάρχης, πέθανε στό Ηράκλειο και κηδεύτηκε στό χωριό του Μίλατο.

Εκλεκτός φιλόλογος, μέ ιδιαίτερη επίδοση στά Λατινικά, υπηρέτησε αρκετά χρόνια στό Γυμνάσιο Βιάννου. Παντρεύτηκε τή συνεπαρχιώτισσα Στέλλα Σταύρου Λουλάκη, φιλόλογο — Γυμνασιάρχη.

Ο Ι. Κατσαράκης, άνθρωπος μέ πολλές ικανότητες, δραστήριος και φίλεργος, πέρα από τίς επαγγελματικές του ασχολίες ήταν υποδειγματικός καλλιεργητής στήν ελιά, στήν μπανάνα και τά πρώιμα κηπευτικά στήν περιοχήτής Άρβης.

Άς είναι ελαφρό τό χώμα πού τόν σκέπασε.

ΝΙΚ. ΚΑΤΣΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΩΝΥΜΙΚΑ

ΧΟΝΤΡΟΥ ΒΙΑΝΝΟΥ Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΚΕΦ. Β'

ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΤΟΠΙΕΣ ΦΩΝΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ
ΜΕΡΟΣ Α' ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Λαογραφική ἔρευνα τοῦ κ. ΓΙΩΡΓΗ Ν. ΘΕΟΔΟΣΑΚΗ

2ο

ΙΩΑΝΝΗΣ ανδρ. όν. συνηθίζεται πιό πολύ Γιάννης, Γιαννακός, Γιαννάκος, Γιαννάκης, Γιαννιό (τό), Γιαννάκι (τό).

Στό διπλανό χωριό Κάτω Βιάννος τίς προηγούμενες δεκαετίες υπήρχε καί ο τύπος Γιάγκος Η πλατιά διάδοση τού ονόματος Ιωάννης στό χωριό μου δέν είναι μόνο δείγμα χριστιανοσύνης μά καί αποτέλεσμα μεγάλου θαυμασμού γι' αυτό τό όνομα. Όλοι, μικροί καί μεγάλοι, θαυμάζουν τό όνομα Ιωάννης κι όλοι ξέρουν απέξω μέ δικά τους λόγια τήν 11η παράγρ. τού κατά Ματθαίον Ευαγγελίου κεφ. ΙΑ': **«Αμήν λέγω υμίν, ουκ εγήγερται εν γεννητοίς γυναικών μείζων Ιωάννου Βαπτιστού' ο δέ...».**

Κ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ γυν. όν. μούσας τής αρχαίας εποχής, χα'ι'δευτικό: Πόπη (η) καί Πέπω (η).

ΚΥΡΙΑΚΗ γυν. όν. Ο πιό συνηθισμένος τύπος τού ονόματος στό χωριό μου είναι Κυριακιό (τό), λιγότερο συνηθίζεται τό Κούλα (η).

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ γυν. όν. αντίστοιχο τού ανδρικού ονόματος Κωσταντίνος.

Συνηθίζεται Ντίνα (η), Ντινιό (τό), Ντινάκι (τό).

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ανδρ. όν. Ο πιό συνηθισμένος τύπος είναι Κωστής. Συνηθίζεται επίσης Κώστας, Κωστάκης (ο), Κωστάκι (τό), Κωσταντής (ο).

Σέ περασμένες δεκαετίες υπήρχε καί ο τύπος Κωστάντης. Σπάνια λέγεται καί ο χα'ι'δευτικός τύπος Κώτσος καί πάντα, μέ τήν έννοια τού κορόιδου (τόν πιάσανε Κώτσο, εγώ δέν πιάνομαι Κώτσος).

Λ

ΛΑΜΠΡΙΝΗ γυν. όν. από τήν ημέρα τού Πάσχα, τή Λαμπρή, σπάνιο όνομα στό χωριό μου.

Μ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ γυν. όν. σπάνιο καί χωρίς παραλλαγή.

ΜΑΡΙΑ γυν. όν. Τό όνομα τής Παναγίας, πολύ διαδομένο καί πολύ συνηθισμένο μέ πολλές παραλλαγές. Συνηθίζεται πιό πολύ ο τύπος Μαρία καθώς καί Μαρίκα (λιγότερο από τό πρώτο). Επίσης συνηθισμένοι τύποι είναι Μαργιώ (η), Μαργιό (τό), Μαρικάκι (τό), Μαριγούλα (η). Οι τύποι Μαργή καί Μαρούλι (τό), υπάρχουν ακόμη καί σήμερα, αλλά τίς προηγούμενες δεκαετίες ήταν πολύ συνηθισμένοι.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ γυν. όν. εμπνευσμένο από τή χριστιανική παράδοση: τό άνθος (ο κρίνος) πού πρόσφερε ο άγγελος στήν Παναγία. Συνηθίζεται Μαριανθούλα, Ανθούλα, Ανθή. Σέ προηγούμενες δεκαετίες υπήρχαν καί ο τύπος Αριάνθη καί Αργιάνθη.

ΜΑΡΙΝΑ γυν. όν. Μαρινιό (τό), Μαρινάκι (τό).

ΜΑΡΙΝΟΣ ανδρ. όν. αντίστοιχο τού γυναικείου ονόματος Μαρίνα.

ΜΙΧΑΗΛ ανδρ. όν. Ο πιό συνηθισμένος τύπος είναι Μιχάλης καθώς καί Μιχαλάκης (ο), Μιχαλιός (ο), Μιχελής (ο) καί Μιχαλάκι (τό). Μοναδικός είναι στό χωριό μου ο τύπος Μιχαλαριάς. (Από ένα χωριανό μου πού θαύμαζε κάποιο ψαρά μ' αυτό τό όνομα. Ήθελε ο ίδιος νά τόν λένε έτσι καί επικράτησε).

ΜΥΡΩΝ ανδρ. όν. Συνηθίζεται Μύρος (ο), Μύρωνας (ο), Μυρωνιό (τό).

Ν

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ανδρ. ό. Συνηθίζεται καί Νεχτάριος (ο), Νεχταρούλι (τό).

ΝΙΚΗΤΑΣ ανδρ. όν. Συνηθίζεται καί Νικήτας καί Νικητάκι (τό), Νικητό (τό).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ανδρ. όν. Πολύ διαδομένο μέ πολλούς τύπους: Νικολής, Νικόλας, Νικολιός (ο), Νικολιό (τό), Νικολάκι (τό), Νικάκι (τό) καί σέ προηγούμενες δεκαετίες Κοκόλας (ο) καί Κοκόλης (ο).

Π

ΠΑΥΛΟΣ ανδρ. όν. Συνηθίζεται καί Παύλος καί Παυλής, Παυλάκης (ο), Παυλιό (τό).

ΠΕΛΑΓΙΑ ανδρ. όν. Υπήρχε στίς προηγούμενες δεκαετίες μέ δυό τύπους: Πελαγιά (η) καί Πελαγιό (τό) ή Πελαγιώ (η).

ΠΕΤΡΟΣ ανδρ. όν. καί Πετράκι (τό).

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ανδρ. όν. Συνηθίζεται πάντα Προκόπης (ο) καί Προκοπάκι (τό).

Ρ

ΡΕΝΟΣ ανδρ. όν. Σπάνιο όνομα στό χωριό μου καί πιστεύω πώς είναι χα'ι'δευτικό τού Ειρηναίος.

Σ

ΣΟΦΙΑ γυν. όν. (Βλέπε Ελπίς)

Συνηθίζεται καί Σοφούλα, Σόφη, Σοφιάκι (τό).

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ανδρ. όν. γιά χάρη τού Αγίου Στυλιανού, πού κατά τήν αντίληψη τής Χριστ. πίστης φυλάγει τά μωρά.

**«Κοιμήσου μέ τήν Παναγιά καί
(μέ τόν Άι—Γιάννη
καί μέ τόν Άγιο Στυλιανό πού
(τά μωρά φυλάγει»**

(νάναρο από τό χωριό μου). Τίς περασμένες δεκαετίες, πού αντιμετώπιζαν μεγάλη θνησιμότητα τών μωρών παιδιών, τούς έδιναν τό όνομα Στυλιανός νά τά βοηθάει η χάρη του νά ζήσουν.

Συνηθίζεται πιό πολύ Στέλιος, Στελιανός, Στελάκι (τό) σέ αγόρι.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ γυν. όν. αντίστοιχο τού αντρικού Στυλιανός. Συνηθίζεται πιό πολύ Στελιανή ή καί Στυλιανή, Στέλα, Στελίτσα καί Στελάκι (τό) σέ κορίτσι.

Τ

ΤΣΙΤΣΙΝΙΑ γυν. όν. Άγνωστο πώς προήλθε, εκτός άν είναι παραλλαγή τού ονόματος Χριστινιά καί μέ αυθαίρετο αναγραμματισμό σχηματίστηκε αυτός ο τύπος. Συνηθίζεται καί Τσιτσινούλα καί Τσιτσινιώ (η) ή Τσιτσινιώ (τό).

Φ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ ανδρ. όν. Συνηθίζεται πάντα Φανούρης, Φανουράκης (ο), Φανουράκι (τό), Φανουριό (τό).

ΦΙΛΟΘΕΑ: γυν. όν. αντίστοιχο τού αρσενικού Φιλόθεος.

ΦΩΤΕΙΝΗ: γυν. όν. Φωτεινούλα, Φωτεινή, Φωτεινιό (τό).

ΦΩΤΟΥΛΑ: γυν. όν. αντίστοιχο τού ανδρ. ον. Φώτιος ή Φώτης, πού προήλθε από τά Φώτα, τόν αγιασμό τών υδάτων.

Χ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: ανδρ. όν. πού συναντάται καί Χαράλαμπος, Χαραλάμπης, Μπάμπης, Χαραλαμπάκι (τό).

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: ανδρ. όν. Απαντάται καί Χριστοφοράκης, Χριστοφοράκι(τό).

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: ανδρ. όν. χωρίς παραλλαγή από τό Χριστιανικό Αγιολόγιο πρός τιμήν τού Ιωάννου τού Χρυσοστόμου. Σπάνιο όνομα στό χωριό μου.

«ΒΙΑΝΝΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Μηνιαία ἔκδοση στήν ὑπηρεσία ὅλων τῶν Βιαννιτῶν

Ἐκδότης — Διευθυντής
Γ. Δ. ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ
Ὁδός 1866 ἀριθμ. 110, τηλ. 282.808

Φιλολογική ἐπιμέλεια κειμένων
Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ
Ἔβανς 83 (Στοά Μουρτζῆ)

Ἐτήσιες συνδρομές
Ἰδιωτῶν δρχ. 200
Κοινοτήτων—Σχολείων — Ἐνοριῶν » 300

Ἐμβάσματα: Γ. Δ. ΧΡΗΣΤΑΚΗ
Ἐπιστολές γιά τήν ὕλη:

Γ. Δ. ΧΡΗΣΤΑΚΗ: 1866 ἀρ. 110 Ἡράκλειο

Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ: Καποδιστρίου 37 Ἡράκλειο
Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μή δέν ἐπιστρέφονται. Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὶς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 2

φέρει φώναξε:

— Ἐμὰ δὰ καὶ τουλόγου σου, τοῦ Κουνενοῦ γιὸς εἶμαι. Ἔτσι μπόρεσα νὰ καταλάβω ποιὸς εἶναι.

Μ' ἀπλοχεριὰ καὶ χάρη ὁ Βιαννίτης σκορπᾶ τὰ σκωπτικὰ ἐπίθετα σ' ὅλους τοὺς χωριανούς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάσει τὸν κὺρ Γιάννη, Θιός σχωρέσει τον, μὲ πόση χάρη βάζει στὸ στόμα τῆς Σπυριδολενιᾶς τὸ σκωπτικὸ ἐπίθετο τοῦ γιοῦ τοῦ Σαϊτονικολῆ μ' ἐκεῖνο τὸ περίφημο:

Καλῶς τονε ποὺ πρόβαλε
μὲ τσὶ μακρὲς χεροῦκλες,
μὲ τὰ μεγάλα μάγουλα
καὶ μὲ τσὶ ποδαροῦκλες.

Καὶ μόνον αὐτό! Ὅλα τὰ σκωπτικὰ ἐπίθετα ἔχουν τὴ χάρη τους. Χωρὶς καμιὰ ὑστεροβουλία καὶ χωρὶς καμιὰ πρόθεση νὰ θίξω κανέναν, θὰ ἀναφέρω μερικὰ καὶ τοῦτο γιὰ νὰ θυμίσω στοὺς παλιοὺς καὶ νὰ γνωρίσω στοὺς νέους, τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ μὲ τὸ σκωπτικὸ τους πνεῦμα καὶ τὴν ἑτοιμότητα τους διασκέδαζαν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα δέν παύουμε νὰ διηγούμαστε σὰν ἀνέκδοτα καὶ νὰ γελᾶμε, μὲ κάποιαν ὑπερηφάνεια μάλιστα ἐπιδεικνύοντας τὸ βιαννίτικο πνεῦμα.

Ποιὸς μπορεῖ λόγου χάρη νὰ ξεχάσει τὸν Φιόγκο; Δέν ξέρω ποιὸς ἦταν ὁ σάντολός του, ὅμως ἦταν πολὺ χριτωμένος. Κοντοῦλης κοντοῦλης ὅπως ἦτανε, μὲ τίς βρακοῦλες του, ἔμοιαζε πραγματικὰ μέ φιόγκο. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης, φτωχὸς μὰ τίμιος, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ θρέψει τή φαμελιά του. Καλαμπουρτζῆς κ' ἑτοιμόλογος, πλήρωνε πάντοτε χωρὶς κακία ὅποιον τὸν πείραζε.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ ἀνέκδοτά του καὶ θὰ ἀναφέρω ὅσα θυμᾶμαι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κυκλοφοροῦν ἀκόμη καὶ σήμερα στὴ Βιάννο καὶ ποὺ εἶναι ἀπόδειξη τῆς ἑτοιμότητάς του.

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ποὺ ἦτανε Δεσπότης ὁ Σεβασμιότατος καὶ ἀείμνηστος Τίτος. Ἤμουνα κοπέλι καὶ μιὰ μέρα, θυμοῦμαι, ἀρχίσανε νὰ χτυποῦν ὅλες οἱ καμπάνες τοῦ χωριοῦ. Πῆγα στὸν Ἀι — Γιώργη ποὺ ἦτανε κοντὰ στὸ σπίτι μας, γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει καὶ βρῆκα τὰ κοπέλια τσῆ γειτονιᾶς νὰ συνορίζονται τὸ σκοινὶ τσῆ καμπάνας. Ἔμαθα πὼς θὰ 'ρχότανε, λέει, ὁ Δεσπότης. Πῆγα στὸ σπίτι καὶ τὸ 'πα τσῆ μάνας μου. Δέν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ κάμποσος κόσμος μὲ τσὶ παπάδες μπροστὰ πηγαίναν στὴν ὑποδοχή.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, ἀκολούθησα τὴ συντροφιὰ ποὺ πήγαινε πρὸς τὸ Μυρταρά. Φτάσαμε στσῆ Στρογγυλῆς κι ἀναφορίσαμε τὸ λόφο μὲ τσὶ βόλιτες. Ἐκεῖ στοῦ Μισερλῆ τὸ χαράκι κάθισαν οἱ μεγάλοι. Ἐμεῖς τὰ κοπέλια πήγαμε ἀπέναντι στοῦ Γελασογιώργη τὸ πλάι, ὅπως ἐλέγανε αὐτή τὴν πλαγιά, καὶ παρὰ τὴ διαμαρτυρία τῶν μεγάλων παίζαμε τσουρλιές γιὰ νὰ δοκιμάσομε τὴ δύναμή μας.

Ὁ Δεσπότης μὲ τὸ διάκο φανήκανε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι ἀρχίσαν νὰ κατεβαίνουν τσὶ βόλιτες. Οἱ παπάδες μὲ τσὶ χωριανοὺς παραταχτήκανε στὴ μιὰ μπάντα τσῆ στράτας καὶ τὰ κοπέλια στὴν ἄλλη. Καὶ ὁ συχωρεμένος ὁ Κονταξογιώργης, καλὸς νοικοκύρης καὶ καλαμπουρτζῆς. Λένε μάλι στα πὼς ὁ Δεσπότης τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὸν ἔκανε παρέα, σὰν ἐρχότανε στὴ Βιάννο, γιατὶ τὸν διασκέδαζε μὲ τὰ καλαμπούρια του, ἦτανε ὅπως λέγανε τότε ὁ γελωτοποιός του.

Σὰν ἔφτασε, ἡ κουστωδία, τὴν καλωσορίσαμε καὶ κατηφορίσαμε γιὰ τὸ χωριό. Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ταχινή μετὰ τὴ δεσποτικὴ λειτουργία ποὺ γίνηκε στὸν Ἀι— Γιώργη, ὁ Δεσπότης μὲ τὸν Κονταξογιώργη πήγανε στὸν καφενὲ τοῦ Στρατογιώργη γιὰ καφέ. Τὸ Γιωργιό, (ὁ «Φιόγκος»), ὅπως ἦτανε τὸ παρανόμι του, ἦρθε γιὰ τσιγάρα. Ξυπόλυτος καὶ μέ τὰ χέρια δεμένα πίσω, ὅπως τὸ συνήθιζε, μπῆκε στὸν καφενὲ καὶ χωρὶς νὰ δεῖ τὴ συντροφιά, προχώρησε στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ. Στάθηκε μπροστὰ στὸν πάγκο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του ἕνα διπλό, τὸ 'δωσε τοῦ καφετζῆ καὶ τοῦ 'πε: «Δῶ 'μου μπρὲ Γιωργή, τσιγάρους»! Ἐκεῖνος τούριξε τέσσερις τσιγάρους μέσα στὸ τάσι τοῦ δεξινὲ καὶ τὸ Γιωργιὸ τσὶ μάζωξε. Ἔβαλε τοὺς τρεῖς στὰ τσεπάκι τοῦ γελέκου του καὶ τὸν ἄλλο τὸν ἄναψε, τράβηξε δυὸ τρεῖς ἀπανωτὲς ρουφηξιὲς καὶ γύρισε νὰ φύγει. Ξαφνιάστηκε ὅμως ὅταν εἶδε τὴ συντροφιὰ τοῦ Δεσπότη ποὺ καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ, μὰ δέν εἶπε πράμα. Ἔβγαλε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα του, τὸν ἔκρυψε μέσα στὴ χοῦφτα του καὶ πῆγε κοντά, καλημέρισε κι ἔσκυψε νὰ φιλήσει τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη. Ὁ Γιωργής, γιὰ νὰ τὸν πειράξει, εἶπε: «Νὰ σοῦ συστήσω, Ἅγιε Δεσπότη μου, τὸ φιλιότσο μου τὸ «Φιόγκο». Ἐκεῖνος ἔριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ πάνω ὥς κάτω καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἀλήθεια κύριε Φιόγκο σάντολός σου εἶναι ὁ κύριος Γιωργής;

Ὅλοι στὸν καφενὲ κρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους καὶ περίμεναν νὰ δοῦν τὸ ξέσπασμα, μὰ ἐκεῖνο, χωρίς νά χάσει καιρό, ἤρεμα ἤρεμα καὶ μὲ ὅλη τὴν ἑτοιμότητα ποὺ τὸν διέκρινε ἀπάντησε:

— Ἀλήθεια 'ναι, Ἅγιε Δεσπότη μου, μὰ εἶντα τὸ θὲς ποὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μὲ βάφτισε μοῦδε μιὰ κωλοπάνα δέ μοῦ 'καμε δῶρο.

Ὅπως εἴπαμε, ὅλη ἡ συντροφιά, ποὺ κρατιότανε μὲ τὸ ζόρι, δέν μπόρεσε νὰ κρατήσει ἄλλο κι ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ Δεσπότης κοίταζε μέ ἀπορία, μὰ δέν μποροῦσε νὰ καταλάβει ποιὸ ἦταν τὸ παράξενο ποὺ τούς ἔκανε νὰ γελοῦν ἔτσι. Ὅταν λοιπὸν τοῦ ἐξήγησαν πὼς αὐτὸ ἦτανε τὸ παρανόμι του, συνεχάρη τὸν Φιόγκο γιὰ τὴν ἑτοιμότητά του καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἔχει, μωρὲ Γιωργιό, ἐπαέ κοντὰ κανένα τσαγκάρη;

— Ἔχει, Ἅγιε Δεσπότη μου.

— Γιὰ φώναξέ τον.

Τὸ Γιωργιό, ποὺ κατάλαβε τὸ πνεῦμα του, βγῆκε στὸ δρόμο, γύρισε πρὸς τὰ πάνω ποὺ ἦτανε τὸ τσαγκαριὸ τοῦ μάστρο — Σάββα κ' ἄρχισε νὰ φωνάζει.

Ἔ Σάββα, Σάββα, ἔλα μπρὲ ἐπαέ ἀποὺ σέ θέλει ὁ Δεσπότης καὶ βάστα καὶ τὸ μέτρο σου.

Ὁ μάστρο — Σάββας μέ τὸ μέτρο στὸ χέρι μπῆκε στὸν καφενὲ κι ἀφοῦ καλημέρισε, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση κι εἶπε:

Στοὺς ὁρισμούς σου, Ἅγιε.

Ὁ Δεσπότης βλέποντας τὸ μέτρο χαμογέλασε καὶ ρώτησε:

— Εἶντα τὸ θὲς τὸ μέτρο;

— Ἐτσά μοῦ 'πε τουτοσές ὁ κουζουλός, κατέω γώ;

— Ἔ μιὰ ποὺ τὸ ἔφερες, πάρε του μέτρα νὰ τοῦ κάμεις ἕνα ζευγάρι στιβάνια, γιατὶ τοῦ ἀξίζουνε.

Ἔτσι καλικώθηκε ὁ Φιόγκος.

Μιὰ μέρα πάλι ὁ Φιόγκος ἤτανε ἀδέκαρος, δέν εἶχε οὔτε γιὰ τσιγάρο ποὺ λέει ὁ λόγος. Πῆρε λοιπὸν κάμποσα καλάθια ποὺ τὰ 'χε πλέξει ἀπὸ μέρες καὶ βγῆκε βόλτα στὸ χωριὸ νὰ τὰ πουλήσει. Στὸ τέλος τοῦ ἔμεινε ἕνα, ἀλλὰ ἦτανε λίγο παραμάσελο καὶ μικρὸ καὶ δέν μποροῦσε νὰ τὸ ξεφορτωθεῖ. Ἀπὸ τὸ Πετρούνι, ποὺ ἦτανε ἡ τελευταία γειτονιὰ τῆς ἐμπορικῆς του ἐξορμήσεως κατέβηκε στὴν Πλατεία. Ἐκεῖ στὸν Ἀρχάγγελο ἀπόξω στεκότανε μιὰ παρέα καὶ κουβεδιάζανε. Στὴν παρέα ἦτανε κι ὁ συχωρεμένος ὁ Γιάννης ὁ Μπριντάκης, ποὺ τὸ παρανόμι του ἦτανε «Σακκοῦλας», καλὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης, πρᾶος, μόνο ποὺ ἔφυγε μὲ τὸ παράπονο πὼς δέν ἀξιώθηκε νὰ παντρευτεῖ καὶ νὰ κάμει οἰκογένεια. Ὁ Φιόγκος λοιπὸν πῆγε κοντὰ στὴν παρέα καὶ ρώτησε:

Μπρὲ μπάς καὶ θέλει κιανεὶς σας τουτονὲ τὸ καλάθι ποὺ μοῦ 'πόμεινε παέ; Ὁ συχωρεμένος ὁ Γιαννάκος, ποὺ κάτεχε κι ἀπὸ καλαθοπλεκτική πῆρε τὸ καλάθι, τὸ κοίταξε καλὰ καλὰ κι ἔπειτα, γιὰ νὰ τὸν πειράξει, τοῦ λέει:

— Μωρὲ σὺ Γιώργη, καλάθι εἶναι μωρὲ, τουτονὲ καὶ τὸ 'φερες κι ἐπαέ νὰ τὸ πουλήσεις; Καὶ χωρὶς νὰ περιμένει ἀπάντηση, τὸ πέταξε πιὸ πέρα. Ὁ Γιώργης ξέβαλε τὸ καλάθι ποὺ τσουρλοῦσε μέσα στὴ στράτα καὶ χαμογελοῦσε. Ὅταν σταμάτησε, γύρισε στὸ Γιαννάκο, ἤρεμα ἤρεμα καὶ τοῦ εἶπε,

Μωρὲ σὺ Γιάννη, ἐκεινιὰ μωρέ ἀποὺ τὰ πετοῦνε τὰ καλὰ βια κάνουνε ἐτσέ καὶ σύρνουνε τὴ σακκούλα μπως καὶ τὰ πλερώνουνε ντελάγο,

Ἡ παρέα γέλασε μὲ τὸ πάθημα τοῦ Γιαννάκου κι τὸ Γιωρ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στή σελίδα 4

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΞΕΝΑ ΜΕΡΗ

★ ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 1

ἀπὸ ὅραμα, τὸ βρῆκε μοναχός. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης διατηρεῖται ἀκόμη στὸ βράχο, πάνω στὸν ὁποῖο ἦταν τοποθετημένο. Στὸ δάκτυλὸ της βρέθηκε πολύτιμο δακτυλίδι, σύμβολο τῆς «Νύμφης Χριστοῦ». Μετὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ λειψάνου ἡ Μονὴ πῆρε τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας.

Ὁ Προφήτης Μωάμεθ φιλοξενήθηκε στὴ Μονὴ ποὺ εἶχε ἐξελιχθεῖ σέ ὀνομαστὸ πνευματικὸ κέντρο, ἢ κατ' ἄλλους συγγραφεῖς, ἔμαθε λεπτομέρειες γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ της δράση. Γιὰ νὰ τὴν προστατεύσει, ἐφοδίασε τὴ Μονὴ μὲ τὸν περίφημο «ἀκτιμανὲ» ἔγγραφο σφραγισμένο μὲ τὸ ἀποτύπωμα τῆς παλάμης του, στὸ ὁποῖο δίδει ἐντολή στοὺς πιστοὺς του νὰ προστατεύσουν τὴ Μονὴ καὶ τούς μοναχοὺς καὶ ἀπαλλάσσει τὴν περιουσία τῆς Μονῆς ἀπὸ κάθε φορολογία.

Ἡ Μονὴ βέβαια δέν ἀπέφυγε στὴ μακρὰ της ἱστορία ὁρισμένες καταστροφές. Ὁπωσδήποτε ὅμως οἱ Χαλίφες καὶ οἱ Σουλτᾶνοι σεβάστηκαν τὸν «ἀκτιμανὲ» τοῦ Προφήτη Μωάμεθ. Ἔτσι ἡ Μονὴ ἀπὸ δωρεὲς πιστῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ δωρεὲς Τσάρων καὶ Ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, ἀπόκτησε Μετόχια καὶ κτήματα, ὄχι μόνο στὴ Μέση Ἀνατολή, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ Βαλκανική. Τὰ Σιναϊτικα Μετόχια ἐξελίχθηκαν γρήγορα σέ ὀνομαστὰ πνευματικὰ κέντρα. Περίφημη ἦταν ἡ Σιναϊκή Σχολή Γραμμάτων καὶ Ζωγραφικῆς στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, στὴν ὁποία ἐκπαιδεύτηκαν πολλοὶ διακεκριμένοι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς. Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν τὸ 1798 κατέλαβε τὴν Αἴγυπτο, ἐφοδίασε καὶ αὐτὸς τὴ Μονὴ μέ ἔγγραφο, ἀσφαλιστικὸ τῶν προνομίων της

Στὸν περίβολο τῆς Μονῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ Μωυσῆ καὶ τὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Βάτου, ὑπάρχουν εἴκοσι ἀκόμη παρεκκλήσια. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Τράπεζας, τὴν αἴθουσα τοῦ γεύματος, ἐπιβλητικὴ παράσταση λαίμαργου, ποὺ κατατυραννεῖται στὴν Κόλαση, ἐνθυμίζει σέ 'κείνους ποὺ γευματίζουν τὸ μεγάλο ἁμάρτημα τῆς λαιμαργίας.

Ἡ Μονή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πολύτιμων ἀφιερωμάτων, ἔχει στὴν κατοχὴ της περὶ τίς δυὸ χιλιάδες παλιὲς βυζαντινὲς εἰκόνες, τὶς μισὲς περίπου ἀπὸ τίς ἀξιολογότερες βυζαντινὲς εἰκόνες ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸν κόσμο! Βρίσκονται ἐκεῖ σπάνιες εἰκόνες τοῦ 4ου αἰῶνα καὶ μερικὲς κηρόχυτες εἰκόνες τοῦ 6ου αἰῶνα. Στὶς εἰκόνες ποὺ ἔχει στὴν κατοχή της ἡ Μονή, ἀντιπροσωπεύονται εὐρύτατα καὶ οἱ μεγάλοι Κρητικοὶ ζωγράφοι. Ἀπὸ τὶς εἰκόνες αὐτὲς ἑκατὸν πενήντα περίπου ἐκτίθενται γιὰ τούς προσκυνητὲς στὴν πινακοθήκη τῆς Μονῆς. Ὅλες οἱ εἰκόνες διατηροῦνται θαυμάσια χάρη στὸ ἀπόλυτα ξηρὸ κλίμα τοῦ Σινᾶ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς ἔχει ἀνυπολόγιστη ἀξία. Εἶναι ἡ δεύτερη σέ σπουδαιότητα, σ' ὅλο τὸν κόσμο μετὰ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων πολύτιμων χειρογράφων ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς κατεῖχε ἄλλοτε καὶ τὸν περίφημο Σιναϊκὸ Κώδικα, χειρόγραφο τοῦ 4ου αἰῶνα, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ κείμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ δανείστηκε τὸ 1865 ὁ Γερμανὸς μελετητὴς Τισένταρφ, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Τσάρου, ἀλλὰ ποτὲ δέν ἐπιστράφηκε στὴ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς. Τὸ 1933 τὸ χειρόγραφο πουλήθηκε στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 100.000 λιρῶν. Ποιὰ μέτρα πρέπει νά ληφθοῦν ἄραγε γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στὸ μέλλον οἱ θησαυροὶ τῆς Μονῆς;

***

Ὀκτὼ μέρες μείναμε στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη, μέ ἐκδρομὲς στὰ ἀξιόλογα τοῦ Σινᾶ. Ἐδῶ βραδιάζει γλυκὰ μὲ μυστήριο καὶ ξημερώνει τὸ ἴδιο γλυκὰ μέ μυστήριο. Ὁ μισὸς σχεδὸν ὕπνος ἀπὸ τὸ συνηθισμένο σὲ φτάνει. Μέ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας θεία δροσιὰ χύνεται στὴ γῆ καὶ ζωογονεῖ ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀποζημιώνει γιὰ τὸν καυτερὸ ἥλιο τῆς ἡμέρας. Ἀπόλυτη σιωπὴ βασιλεύει τὴ νύκτα στὴν ἔρημο, ποὺ τὴ σκεπάζει ἕνας ὁλόφωτος οὐρανός, πολὺ πιὸ φωτεινὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ ξέρομε. Ἀστέρια περισσότερα, μεγαλύτερα καὶ φωτεινότερα, ἐξαιτίας τῆς ἀπόλυτης καθαρότητας καὶ διαύγειας τῆς ἀτμόσφαιρας, Σ' αὐτὸ βοηθᾶ καὶ τὸ ὑψόμετρο τῶν 1700 μέτρων, ποὺ βρίσκεται ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη.

Ἐδῶ στὸ Μοναστῆρι στίς 5 τὸ πρωὶ κτυπᾶ ρυθμικὰ τὸ τάλαντο μὲ τὸ γλυκὸ του ἀπόηχο. Μετὰ δέκα λεπτὰ σημαίνει τὸ σήμαντρο. Καὶ μετὰ ἀπὸ δέκα ἀκόμη λεπτά, ἂν εἶναι Κυριακὴ ἢ ἑορτή, κτυποῦν ὅλες οἱ δέκα καμπάνες τῆς Μονῆς μαζί. Ποιὸς δέν θ' ἄφηνε τὸ κρεβάτι του μὲ τέτοια καλέσματα, ποὺ, στὴν ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ζούσαμε, νόμιζες πὼς προέρχονταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ; Στὶς 6 τὸ πρωὶ ὄρθρος, στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα ἑσπερινὸς καὶ στὶς 9 τὸ βράδυ τὸ ἀπόδειπνο, στὸ μεγάλο ἐξώστη τῆς Μονῆς. Νόμιζες στὸ ἀπόδειπνο πὼς ἡ προσευχὴ ἀνέβαινε ἀνάμεσα ἀπὸ τίς γρανιτένιες πανύψηλες κορφὲς στὸν ὁλόφωτο οὐρανό, γιὰ νὰ βρεῖ τὸ Θεό, Λίγες μέρες παραμονῆς στὸ Σινὰ καὶ νιώθεις πόσο λίγα πράγματα σοῦ ἀρκοῦν γιὰ νὰ 'σαι ἱκανοποιημένος. Νιώθεις πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, πὼς ἡ ἀφθονία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν δέν ἀρκεῖ γιὰ τὴν εὐτυχία.

(Συνεχίζεται)

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

ΚΟΙΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΑΝΩ ΒΙΑΝΝΟΥ

Στά δυό χρόνια πού πέρασαν από τότε πού ανάλαβε τό Κοινοτικό Συμβούλιο Άνω Βιάννου, όπως μάς γνώρισε πραγματοποιήθηκαν τά παρακάτω έργα στήν περιφέρεια τής Κοινότητας.

Ἔργα πού χρηματοδοτήθηκαν καὶ ἐκτελέστηκαν τὰ ἔτη 1979 — 1980

1979

1 — Ἀρδευτικοὶ Ἀγωγοὶ δρχ. 4.500.000 ἀπὸ Δημ. ἐπενδύσεις

2—Ἀντικατάσταση τμήματος ἐσωτερικοῦ δικτύου ὑδρεύσεως δρχ. 300.000 Δ.Ε.

3 — Ἀγροτική ὁδὸς Κερατόκαμπος — Δέρματος — Τσούτσουρας δρχ. 240.000 Δ.Ε.

4 — Τσιμεντόστρωση κοινοτικῶν δρόμων δρχ. 200.000

5 — Ἐλαιοχρωματισμὸς κοινοτικοῦ καταστήματος δρχ. 50.000 ἔσοδα Κοινότητος

6 — Ἐξαγορὰ χώρου γιὰ κατασκευὴ ὑδατοδεξαμενῆς Βραχνοῦ δρχ. 30.000 ἔσοδα Κοινότητος

7 — Διαπλάτυνση στροφῆς Παναγίας Λιουτάρι δρχ. 20.000 ἔσοδα Κοινότητας

8 — Ἀξιοποίηση φράγματος Χόνδρου Βιάννου δρχ. 1.400.000 Δ.Ε.

1980

1 — Ἀρδευτικοὶ ἀγωγοὶ δρχ. 3.800.000 ἀπὸ Δ. ἐπενδύσεις καὶ ἀντικατάσταση τοῦ μοτὲρ τῆς γεωτρήσεως Τούρκου

2 — Ἀξιοποίηση φράγματος Χόνδρου Βιάννου δρχ. 1.050.000 Δ.Ε.

3 — Ἀγροιτκὴ ὁδὸς Κερατόκαμπος — Δέρματος — Τσούτσουρος δρχ. 1000000 Δ.Ε.

4 — Τσιμεντόστρωση τῶν δρόμων 100.000 Νομ. Ταμεῖο

5 — Βελτίωση Κοιν. βιβλιοθήκης δρχ. 100.000 Νομ. Ταμεῖο

6 — Ἐπισκευὴ ὑπονόμου τῆς κεντρικῆς πλατείας δρχ. 600.000 ἀπὸ τὸ Νομ. Ταμεῖο

7—Πρόσβαση δρόμου Ἄνω Βιάννος — Κερατόκαμπου ἀπὸ Μέλισσα δρχ. 400 000 ἀπὸ τὸ Ν. Ταμεῖο ἔχει ἀνατεθεῖ στὴ ΜΟΜΑ

ΔΙΑΘΕΣΗ ΠΟΣΩΝ ΓΙΑ ΕΡΓΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Ἀπὸ τὸ Νομαρχιακὸ Πρόγραμμα στάλθηκε γιὰ ἔγκριση στὸ ὑπουργεῖο Συντονισμοῦ, ἡ διάθεση τῶν παρακάτω ποσῶν γιὰ ἔργα στὴν ἐπαρχία μας (τὸ συνολικὸ ποσὸ ποὺ διατίθεται στὸν Νομὸ Ἡρακλείου γιὰ τὸ 1981 εἶναι 288 ἑκατ. δρχ.)

Α' Συγκοινωνιακὰ ἔργα:

1) 8 ἑκατομμύρια γιὰ τὸ δρόμο Ἀμιρά—Ἄρβη

2) 800 χιλ. δρχ. γιὰ τὸν ἀγροτικὸ δρόμο Κερατόκαμπος — Δέρματος — Τσούτσουρας στὴν Κοινότητα Ἄνω Βιάννου.

3) 4 ἑκατ. γιὰ τὴ βελτίωση τοῦ δρόμου Χόνδρος — Κερατόκαμπος

Β' Ὕδρευση. Γιὰ τὴν ἀποπεράτωση καὶ συντήρηση ὑδραγωγείων:

1) Κάτω Βιάννος 500 χιλ. δρχ.

2) Κάτω Σύμη 200 χιλ. δρχ.

3) Τέρσα, Κοινότητας Συκολόγου, 300 χιλ. δρχ.

4) Ἄρβη, Κοινότητας Ἀμιρὰ 600 χιλ. δρχ.

Γ' Ἀποχέτευση

Ἔργο ἀποχετεύσεως Κοινότητας Ἄνω Βιάννου 400.000 δρχ.

Δ. Γεωργοκτηνοτροφικὰ:

1) Ἀξιοποίηση φράγματος Ἄνω Βιάννου — Χόνδρου 2 ἑκ. δρχ.

2) Ἀρδευτικοὶ ἀγωγοὶ καὶ δεξαμενὲς Κοινότητας Ἄνω Βιάννου 2.800.000 δρχ.

3) Ἀρδευτικοὶ ἀγωγοὶ Κοινότητας Κεφαλοβρυσίου 400.000 δρχ.

4) Ἀξιοποίηση ἀρδευτικῆς γεώτρησης Κοινότητας Ἀγ. Βασιλείου Βιάννου 400.000 δρχ.